

[Vesterager.]

ken Regering eller Rigsdag overfor de skiftende Situationer. Da Partierne i Sommer blev forespurgt, om de kunde tænke sig at gaa ind for de Udgiftsbeløb, Lovforslaget vilde kræve, gav vi vor Tilslutning. Vi mente, man kunde gaa til denne Udgiftsførølgelse. Men selvfølgelig har Forholdene ændret sig en Del siden da, og det kan ikke siges at have været nogen heldig Udvikling for Samfundet, og hvis den siddende Regering mente, at de økonomiske Forhold var saa vanskelige, at man ikke længere turde gaa ind for disse Beløb, var vi naturligvis villige til, ja, vi var nødt til at tage Hensyn til den ny foreliggende Situation. Men det vilde Regeringen ikke indrømme, den mente, at disse Udgifter kunde bæres. Derfor er der ikke nogen Mening i at prøve paa at gennemføre gennemgribende Ændringer, Ændringer, som fuldstændig bryder den Overenskomst, der er truffet mellem de forskellige Partier og mellem Organisationerne indbyrdes. Man maa huske paa, hvilket uhyre Pres der blev lagt paa de enkelte Medlemmer for at faa dem til at gaa med, og at der fra alle Sider blev udtalt de varmeste Ønsker om, at der maatte opnaas Enighed. Saa kan man ikke forlange, at de politiske Partier eller Organisationerne skal gaa med til at bryde denne Overenskomst. Hvis en Side, der har deltaget i en Overenskomst, skulde kunne benytte sig af en politisk Situation til at rende Overenskomsten over Ende, saa vilde det for al Fremtid umuliggøre Overenskomster. Jeg maa derfor meget beklage, at Regeringen og Regeringsflertallet har kunnet indlede en saadan Aktion, hvorved de har prøvet i væsentlig Grad at faa ændret en indgaaet Overenskomst. Man kan ikke undre sig over, at der trods Nattefrost og Kulde spirer Haab frem i forskellig Retning og hos forskellige Mennesker, naar den højtærede Finansminister udtaler, at hvis han frit skulde have udarbejdet Lovforslaget, vilde det have faaet et andet Udseende. Man maa jo regne med, at der altid er en hel Del Mennesker, der synes, at de er forbigaaede, og da nu Kommissionen var opløst, Medlemmerne fra Administrationen var vendt tilbage til deres respektive Kontorer, og Rigsdagsmændene var fordelt paa Folketing og Landsting, og der kun var tilbage Finansministeren, som man kunde forhandle med, Finansministeren med det varme Hjerte og den aabne Haand, var det ikke saa mærkeligt, at der begyndte at spire grønne Haab frem hos forskellige, og at man tænkte: Ja, naar der skal ændres ved dette, naar der er Mennesker, der skal

nyde godt deraf, hvem skulde det saa være undtagen mig lille Mand, som i Virkeligheden er blevet haardt behandlet af Kommissionen, og som ikke har opnaaet noget særligt, og som man ikke har taget alt det Hensyn til, som jeg mener var berettiget. Jeg siger, det er ikke mærkeligt, at der begynder at spire saadanne Haab frem, og at der kommer Henvendelser til Lønningsudvalget i Massevis om, at nu maa vi se at tage Hensyn netop til dem og til deres trange Kaar. Jeg tror, det havde været bedre, om man havde holdt sig til den Overenskomst, som var truffet og saa kun i Tilslutning til Normeringsloven havde gennemført de Ændringer af ren formel Natur, som der kan være Grund til at gennemføre.

De Tanker til Overvejelse, som er blevet fremsat i Lønningsudvalget, skal jeg ikke sige meget om. Det ligger jo i mine Udtalelser, at jeg aldeles ikke kan billige den Fremgangsmaade, man har fulgt, fordi det, man vilde indføre, vilde ramme til den ene Side og vilde medføre en uhyre Mængde Ændringsforslag til det Kommissionsforslag, som der var indgaaet Overenskomst om. Jeg har ikke regnet ud, hvor mange Ændringsforslag der skulde til, men jeg er overbevist om, at det vilde blive i Hundedevis, hvis man skulde have disse Tanker indarbejdet i Lovforslaget. Jeg maa derfor have Grund til at udtale min Forbavselse over, at saadanne Tanker til Overvejelse i det hele taget fik Lov til at komme frem.

Der er efter min Mening ikke megen Lønteknik deri. Man taler nok om, at det skal blive indenfor de finansielle Rammer, men det er jo ikke saa vanskeligt at faa det, man er blevet enig om, til at blive indenfor de finansielle Rammer; naar man brugersin lille Tabel og bare skærer noget fra et Sted og lægger det til et andet, kan man sagtens faa det samme Tal frem til Slutning, det er der ikke nogen Vanskelighed ved. Men naar Lønningskommissionen har overvejet hver enkelt Paragraf og hver enkelt Tjenestemandsgroupes Forhold, kan man ikke saadan uden videre komme og tage et Beløb fra den ene Side og lægge det til den anden, og saa alligevel paastaa, at det bliver ved den finansielle Overenskomst, som er truffet, og at man holder sig indenfor de finansielle Rammer.

Jeg skal blot endnu sige, at jeg har stemt for de smaa Forbedringer, som er blevet Bundklasserne til Del. Hvis man vil sammenligne Tjenestemandstillingerne med de private Erhverv, er der ikke Tvivl om, at der i de private Erhverv er i Hundredevis af Husmænd og Arbejdere, ja, maaske